

פרק א': פרשנות

הגדרות

1. בחוק זה –

"בית-מלון" – לרבות פנסיון, בית מרגוע, בית אירוח וכל מקום כיוצא באלה שבו מספקים או מציעים לספק, בתמורה, שירותי לינה לתשעה אנשים או יותר בעת ובעונה אחת;

"חוק זה" – לרבות תקנות שהותקנו לפיו;

"חניון" – שטח שהוכשר ללינה בתנאי שדה שבו מספקים או מציעים לספק, בתמורה, שירותי לינה לתשעה אנשים או יותר בעת ובעונה אחת;

"משרד לתיור" – אחד מאלה:

(1) אדם המארגן סיור בישראל בתמורה בין כעסק ובין באקראי או שלא בתמורה אך דרך קבע, למעט –

(א) סיור של בית-ספר כהגדרתו בסקודת החינוך; בשביל תלמידיו;

(ב) סיור של מוסד או מפעל בשביל עובדיו או חניכיו;

(ג) סיור מטעם ארגון ציבורי בישראל שיש לו קשר גומלין קבוע עם ארגונים ציבוריים מקבילים במדינות חוץ, ובלכד ששר החינוך והתרבות או שר החוץ, בהתייעצות עם שר התיירות, אישר את הארגון הציבורי לענין פסקה זו;

(2) אדם המעמיד לרשותו של מזמין סיור כלי רכב עם מפעיליו – למעט מונית כמשמעותה בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961² – בין כעסק ובין באקראי;

(3) אדם הנותן ייעוץ מקצועי בכל ענין כאמור בפסקאות (1) ו-(2) בתמורה וכעסק;

"סוכנות נסיעות" – אדם שכתמורה או כעסק עושה אחת מאלה, בין בנוסף לפעולותיו של משרד לתיור ובין כפעולה לעצמה:

(1) מארגן סיור לישראל או למדינות חוץ או מזמין שירותים בעסק לצרכי סיור כאמור;

(2) מזמין או מוכר כרטיסי נסיעה או שוברי נסיעה למדינות חוץ או לסיור;

(3) מטפל בהשגת אשרות כניסה, שהייה או יציאה לצרכי סיור או נסיעה כאמור, על-פי דיני ישראל או מדינת חוץ;

(4) נותן ייעוץ מקצועי בכל ענין כאמור בפסקאות (1) עד (3) בתמורה וכעסק;

"סיור" – בין במסלול קבוע ובין במסלול שאינו קבוע, לרבות טיול ולמעט הסעה של נוסעים ממקום למקום בקו נסיעה קבוע, ו-"ארגון סיור" – לרבות ביצוע סיור והצעה או הסכמה לבצעו;

"השר" – שר התיירות;

¹ נתקבל בכנסת ביום ל' בסיון תשל"ו (28 ביוני 1976); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בח"ח 1030, תשל"ג, עמ' 85.

¹ חא"י, כרך א', פרק נ', עמ' 594.

² ק"ת תשכ"א, עמ' 1425.

"תייר חוץ" – מי שנכנס לישראל ויושב בה על-פי רשיון לישיבת ביקור א. ישיבת מעבר, כמשמעותם בחוק הכניסה לישראל, תשי"ב–1952³, או על-פי צו או היתר שניתן מכוח סעיף 17 לחוק האמור.

פרק ב': הסדר שירותי תיירות

שירותי תיירות –
מה הם

2. אלה שירותי תיירות:

- (1) בית-מלון, לרבות שירות הניתן בו ועסק הנמצא בתחומו ומיועד בעיקר לאורחיו;
- (2) חניון;
- (3) סוכנות נסיעות, וכל עיסוק אחר כתיירות נכנסת או יוצאת, למעט עיסוק בנסיעות בינלאומיות;
- (4) משרד לחיור;
- (5) שירותי מורה דרך בתמורה או הניתנים בידי מסיע בתמורה או בידי מי שמשתתף בקבוצה של תיירי חוץ או מתלווה אליה, ככל אחד מאלה:
(א) סיור;
- (ב) אתר או מוסד שיש בו ענין לתייר חוץ, למעט הדרכה בתחום מוסד שניתנת מטעמו;
- (6) עיסוק דרך קבע בארגון כינוסים, סמינרים, סימפוזיונים וקבוצות לימוד, שמשותפים בהם בעיקר תיירי חוץ, לרבות עיסוק בשירות מתורגמנות לאלה.

הסדרת שירותי
תיירות

3. השר רשאי, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, להסדיר בתקנות את פעולתו ודרכי ניהולו של שירותי תיירות, ובין השאר לקבוע –

- (1) דרישות ומבטנים לענין –
(א) רישוי שירותי תיירות, למעט בית-מלון וחניון;
- (ב) סיווגם של שירותי תיירות;
- (2) סידורים ומיתקנים נאותים למשתמשים בשירות;
- (3) חובתו של עוסק בשירותי תיירות לבטח, בדרך שתיקבע, את המשתמשים בשירות ואת רכושם, ולגבי סוכנות נסיעות ומשרד לחיור – גם להמציא ערובה, בדרך שתיקבע, למילוי התחייבויותיהם כלפי לקוחות וטסקים של שירותי תיירות;
- (4) הוראות בדבר פרסומים של שירותי תיירות;
- (5) אגרות בעד רישוי או פעולה אחרת מכוח חוק זה.

4. (א) השר רשאי לקבוע בתקנות –

- (1) חובה ששירותי תיירות פלוני יינתן על ידי בעלי כשירות מקצועית;

מתן שירותים
באמצעות בעלי
מקצוע

³ ס"ח תשי"ב, עמ' 354.

2) בהתייעצות עם שר העבודה – הסדרים בענין הכשרה וכשירויות של מורה דרך ומנהל בית-מלון בענין מומחה לנסיעות מומחה להסעת תיירים ופקיד מורשה כהגדרתם בתקנות ובענין מנהל מומחה ועובד מקצועי של עסק כאמור בסעיף 2(6).

(ב) מקום שחיקוק נעניק לשר העבודה סמכות להסדיר את ההכשרה והכשירויות של מקצועות תיירות והפיקוח עליהם, ישתמש שר העבודה בסמכות זו לאחר התייעצות עם שר התיירות; חובת ההתייעצות לא תחול על סמכויות לפי חוק החניכות. תשי"ג-1953, למעט בענין תכניות של בחינות הנערכות על-פיו.

5. השר רשאי, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, לקבוע בתקנות –

קביעת מחירים ופרסומם

(1) מחירי מקסימום לשירותי תיירות, ואיסור או הגבלה על קבלה ונתינה של תמורה נוספת על המחיר שנקבע, ובלבד שלא יקבע השר מחיר הסעה בכלי הסעה אלא בהסכמת שר התחבורה;
(2) מחירי מינימום למורה דרך;

(3) חובה להציג מחירים כאמור בפסקאות (1) ו-(2), דרכי הצגתם ופרסומם.

6. מי שעוסק בשירותי תיירות לא יסרב סירוב לא סביר לספק שירות שבתחום עיסוקו, ולא יתנה את הספקת השירות בתנאים שלא הותרו בתקנות.

איסור לסרב מתן שירות או להתנותו

7. (א) מי שמתלווה לתייר חוץ בסיוור כמורה דרך, כנהג או בתפקיד אחר, לא יבקש, לא יקבל ולא יסכים לקבל עמלה או תמורה אחרת מכל אדם בשל הפניית תייר חוץ לבית עסק פלוני או בשל טובין או שירותים שרכש תייר חוץ באותו בית עסק.
(ב) לא יתן אדם ולא יציע עמלה או תמורה כאמור בסעיף קטן (א).

איסור על עמלה למורה דרך

8. השר רשאי, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, לקבוע כללים בדבר החלק של חדרי בית-מלון שיוקצו לאירוח תיירי חוץ בעונה פלונית או במקום פלוני, בין ליחידים ובין לקבוצות, בין לסוכנויות נסיעות ובין למשרדים לתיור, ובלבד שאדם המתאכסן בפועל בבית-מלון לא יידרש לפנות את מקומו בתקופה שהזמין לה את המקום.

הסדרת מקומות אכסון לתיירי חוץ

9. (א) משרד לתיור או סוכנות נסיעות לא יציעו ביצוע סיוור בישראל אלא אם אישר אותו השר מראש ובכתב.

אישור לסיוור

(ב) השר רשאי להורות על הכנסת שינויים בתכניתו של סיוור ולקבוע הוראות בדבר הדרכה בו ובדבר סידורי אירוח, נוחות ורווחה למשתתפים בו, ורשאי הוא, בהסכמת שר התחבורה, לקבוע הוראות בדבר סוגם, התאמתם ומספרם של כלי רכב אשר ישמשו לסיוור של משרד לתיור, ודרכי פעולתו של משרד לתיור המשתמש בכלי שיט או טיס.

10. השר רשאי, בדרך שיקבע בתקנות, להעניק לשירותי תיירות, וכן למפעלים ושירותים אחרים לפי בקשתם, תואר, ציון או סמל של עסק מאושר לתיירי חוץ או תואר כיוצא בזה; ורשאי הוא להסדיר את אופן השימוש בתואר, בציון או בסמל שייקבעו ודרכי ביטולם.

עסק מאושר לתיירים

11. (א) כל ענין שהשר רשאי להסדיר לפי חוק זה, רשאי הוא לאסור, לחייב, להגביל, להטיל עליו פיקוח או לפטור ממנו, ורשאי הוא לעשות זאת בין בדרך כלל ובין לפי סוגים, דרגות או סניפים של שירותי תיירות.

סמכויות משלימות

(ב) השר רשאי להורות כל הוראה משלימה וכל הוראת לווי הדרוש... לביצוע סמכויות לפי חוק זה, לרבות דרכי אכיפתן של הוראות כאמור.

סמכויות לענין רשימות

12. (א) מי שמוסמך ליתן רשיון או תעודה אחרת (להלן – רשיון) לפי חוק זה, רשאי לסרב ליתתו או לסרב לחדשו או להתנות נתינתו כתנאים מוקדמים או לקבוע בו תנאים; רשאי הוא לבטלו, לשנותו או לשנות תנאים שנקבעו לגביו אם אירעה אחת מאלה:

- (1) נשתנו נסיבות שעל-פיהן ניתן הרשיון;
  - (2) הופרו הוראות חוק זה או תנאים שנקבעו מכוחו;
  - (3) מעשהו או מחדלו של בעל הרשיון בענין הנוגע לשירותי תיירות יש בו, לדעת השר, כדי לפסלו מלהיות בעל רשיון או סוג או דרגה שניתנו לו;
  - (4) בעל הרשיון הורשע בעבירה שיש עמה קלון או בעבירה על חיקוק הנוגע לעיסוקו;
  - (5) הוכח לשר כי בעל הרשיון לא עמד בהתחייבויותיו כלפי לקוחות או ספקים שבתחום עיסוקו או לא יוכל לעמוד בהן.
- (ב) החלטה לפי סעיף זה יכול שתהיה בהגבלת זמן או ללא הגבלה או שתיכנס לתקפה אם בעל הרשיון לא מילא תנאי שנקבע בה.
- (ג) בוטל רשיון או נשללה דרגה שלא בידי השר, רשאי בעל הרשיון לערור לפני השר, בדרך ובמועד שנקבעו בתקנות.
- (ד) לא יבוטל רשיון אלא אם ניתנה לבעל הרשיון הזדמנות סבירה להשמיע את טענותיו.
- (ה) היה שירות תיירות חייב ברישוי הן על-פי חוק זה והן על-פי חוק רישוי עסקים, תשכ"ח–1968⁵, לא יינתן לו רישוי על-פי חוק זה אלא לאחר שניתן לו הרשיון על-פי החוק האמור.

פרק ג': עבירות, שפיטה ועונשין

עבירות ועונש

13. (א) אלה דינם קנס 10,000 לירות, ואם היה תאגיד – קנס 40,000 לירות:
- (1) אדם שעבר על הוראות סעיפים 7 או 9 (א) או על תקנות, כללים או הוראות לפי סעיפים 3, 4, 8, 9 (ב), 10 או 29, אם לא נקבע בתקנה, בכלל או בהוראה עונש אחר;
  - (2) אדם שהפריע למבקר במילוי תפקידו או לא נענה לדרישותיו לפי סעיף 19.
- (ב) מי שהפעיל שירות תיירות ללא רישוי כנדרש מכוח הוראות סעיף 3 (1) (א), דינו – קנס 20,000 לירות או מאסר ששה חדשים, ואם היה תאגיד – קנס 80,000 לירות; המשיך להפעילו לאחר שקיבל התראה מאת מי שהשר מינהו לענין זה או לא קיים תנאי שנקבע בה, דינו, נוסף על העונש לפי סעיף קטן זה – קנס 1,000 לירות או מאסר שבועה ימים. לכל יום שבו נמשכת העבירה, ואם היה תאגיד – קנס 4,000 לירות לכל יום כאמור.

⁵ ס"ח תשכ"ח, עמ' 204.

(ג) מי שמסר ביודעין הודעה כוזבת או פרטים כוזבים לשאלותיו של מבקר לפי סעיף 19, דינו – קנס 20,000 לירות או מאסר ששה חדשים, ואם היה תאגיד – קנס 80,000 לירות.

(ד) על אדם שעבר על הוראות סעיף 6 או על תקנות שהותקנו לפי סעיף 5, יוטל העונש שנקבע לאותו סוג עבירה על-פי סעיף 39 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח-1957.⁶

14. (א) נעברה עבירה לפי חוק זה בידי חבר-בני-אדם, יאשם בעבירה גם כל אדם אשר בשעת ביצוע העבירה היה מנהל פעיל, שותף -- למעט שותף מוגבל – או עובד בכיר האחראי לאותו תחום, אם לא הוכיח שהעבירה נעברה שלא בידיעתו ושהוא נקט כל האמצעים הסבירים להבטחת שמירתו של חוק זה.

אחריות לעבירה

(ב) נעברה עבירה לפי חוק זה בידי עובד או שלוח כשהוא פועל בתחום תפקידו, יאשם בעבירה גם מעבידו או שולחו של העבריין, זולת אם הוכיח שהעבירה נעברה שלא בידיעתו ושנקט כל האמצעים הסבירים להבטחת שמירתו של חוק זה.

15. הטוען שבידו רשיון לפי חוק זה – עליו הראיה.

חובת הראיה

16. (א) הוגש אישום נגד אדם שהפעיל שירות תיירות ללא רישוי כנדרש מכוח הוראות סעיף 3(1)(א), רשאי השר לצוות בכתב על הפסקה ארעית במתן השירות, לרבות סגירת המקום שבו ניתן או מוצע השירות, ובלבד שהפסקה כאמור לא תעלה על ששים יום מיום שניתן הצו או עד למתן פסק-דין, לפי המועד המוקדם יותר; אולם בית המשפט רשאי, לבקשת הנפגע, לבטל את הצו או לאשרו עם או בלי שינויים; צו כאמור ייכנס לתקפו חמישה ימים אחרי נתינתו אם לא צויין בו מועד מאוחר מזה או אם לא בוטל לפני אותו מועד.

הפסקת שירות תיירות

(ב) הורשע אדם בעבירה על חוק זה, רשאי בית המשפט, נוסף על כל עונש, לצוות על הפסקת עיסוקו בשירות תיירות, לרבות סגירת חצרים, או לצוות על כל דרך אחרת הנראית לו מתאימה להפסקת העיסוק או לצוות על הנשפט להימנע באותו עסק מכל פעולה שיפרט בצו לתקופה שיקבע.

(ג) מי שאינו מקיים צו לפי סעיף קטן (ב), דינו – קנס 100,000 לירות או מאסר שנה, ואם היה תאגיד – קנס 400,000 לירות, וקנס 3,000 לירות או מאסר ארבעה עשר ימים לכל יום שבו נמשכת העבירה אחרי המצאת הצו, ואם היה תאגיד – קנס 12,000 לירות לכל יום כאמור.

(ד) מי שאינו מקיים צו לפי סעיף קטן (א), דינו – קנס 20,000 לירות או מאסר ששה חדשים, ואם היה תאגיד – קנס 80,000 לירות, וקנס 1,000 לירות או מאסר שבעה ימים לכל יום שבו נמשכת העבירה אחרי המצאת הצו, ואם היה תאגיד – קנס 4,000 לירות לכל יום כאמור.

(ה) הורשע אדם לפי סעיף קטן (ג) או (ד), יהיו לבית המשפט כל הסמכויות הנוספות שלפי סעיף קטן (ב).

⁶ ס"ח תשי"ח, עמ' 24.

17. בצו לפי סעיף 16 (א) ו-(ב) מותר להורות למטרה או למבקר שפורש בו להיכנס לחצרים שעליהם ניתן הצו. ומותר לנקוט כל אמצעים, לרבות שימוש בכוח באופן סביר הדרוש כנסיבות הענין, כדי להבטיח ציות להוראות הצו.
18. שום דבר בחוק זה לא יתפרש כאילו בא לגרוע מסמכותו של בית המשפט לפי תקודת בזיון בית המשפט⁷, אך לא ישא אדם באחריות גם לפי חוק זה וגם לפי הסקודה האמורה.

פרק ד': הוראות שונות

19. מבקר שמינה לכך השר יהיה רשאי, אם שוכנע שהדבר דרוש כדי להבטיח ביצוע חוק זה או למנוע עבירה על הוראותיו —

(1) לחקור אדם העוסק בשירותי חייבות ולדרוש ממנו להציג לפניו רשיון על-פי חוק זה ומסמכים, ולמסור לו ידיעות והודעות שלדעת המבקר יש בהן כדי להראות שבוצעה עבירה לפי חוק זה;

(2) להיכנס בכל עת סבירה לכל מקום שגיתנים בו שירותי חייבות, לבדוק כל ציוד ומיתקן שבו וכל פעולה הנעשית בו לפי חוק זה, לערוך בו חיפוש ולדרוש כל דבר שלדעת המבקר יש בו כדי להראות על ביצוע עבירה לפי חוק זה, ובלבד שבבית מלון לא ייכנס לחדר אירוח בשעה שנמצא בו אורח.

20. (א) השר רשאי, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, להתקין תקנות בדבר מינוי וקביעת תפקידיו של כל אדם, כפי הדרוש לדעתו לביצועו של חוק זה.

(ב) לענין חוק זה יתקין השר, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, תקנות בדבר מינוי מועצות וועדות מייעצות של נציגי ציבור ועובדי המדינה.

21. האמור בסעיפים 8, 12, 15 ו-19 יחול לגבי שירותי חייבות בנאת מרפא כמשמעותה בחוק רשות נאות מרפא, תשל"ג-1973⁸, וכן לגבי עבירות לפי החוק האמור הנוגעות לשירותי חייבות בנאת מרפא, ובלבד שסמכויות השר לפי הסעיפים האמורים יופעלו בהסכמת שר הבריאות, וסמכויות לפי סעיף 12 יופעלו בידי מי שמוסמך ליתן רשיון על-פי החוק האמור.

22. בתוספת השניה לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965⁹ —

- (1) בסעיף 1, במקום "חמישה" יבוא "ששה";
- (2) בסעיף 2, אחרי "שר הבטחון ימנה נציג אחד" יבוא "ושר התיירות ימנה נציג אחד";
- (3) בסעיף 7, במקום "חמישה" יבוא "ששה" ואחרי "שר התחבורה" יבוא "שר התיירות".

⁷ תא"י, כ"ך א', פרק כ"ג, עמ' 332.

⁸ ס"ח תשל"ג, עמ' 181.

⁹ ס"ח תשכ"ה, עמ' 307.

- שמירת דינים
23. (א) האמור בחוק זה לא יפגע בהוראות פקודת העתיקות¹⁰ ופקודת העתיקות (חצרים), 1935¹¹.
- (ב) הוראות חוק זה באות להוסיף על הוראות חוק גנים לאומיים ושמורות טבע, תשכ"ג-1963¹², ולא לגרוע מהן.
- ביצוע
24. השר ממונה על ביצוע חוק זה ורשאי, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, להתקין תקנות, נוסף על האמורות בחוק זה, בכל ענין הנוגע לביצוע.
- ביטול
25. פקודת מורי הדרך¹³ – בטלה.
- תחילה
26. תחילתו של חוק זה בתום ששה חדשים מיום פרסומו.

משה קול
שר התיירות

יצחק רבין
ראש הממשלה

אפרים קציר
נשיא המדינה

- 10 חא"י, כרך א', פרק ה', עמ' 24.
- 11 ע"ר 1935, חוס' 1, עמ' 144.
- 12 סי"ח תשכ"ג, עמ' 149.
- 13 חא"י, כרך א', פרק ט"ו, עמ' 720.